

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 179.

Tredie Session.

84de Møde.

Lorsdagen den 19de Februar.

(Fortf.)

Orsted (fortf.): Jeg troer heller ikke, den er blottet for al fornustig Grund. Man har havt den Formening, at man paa Steder, hvor Cholera eller en anden smitsom Sygdom maatte være udbrudt, kunde være noget tilbageholden med at erkjende det, fordi det for disse Steders Handel og Samvæsen kunde være skadeligt, at de erklæredes for smittede, og derfor vilde Sverrig have, ligesom ogsaa Danmark ved en foregaaende Leilighed har villet have, at den Mand, de havde ansat paa vedkommende Sted, og som de havde Tillid til, skulde attestere. Det er heller ikke i sig selv saa unaturligt, at en Consul, især en saadan, der er ansat som lønnet Embedsmand, og hvis Hovedsag det er, at passe Consulats-Forretningerne, erkjender sig om alle de Forhold, der kunne tjene til at bedømme, hvorvidt et Sted kan ansees fri for Smitte eller ikke, at han deels ved Hjælp af Viceconsulen, forsaavidt han ikke er paa Stedet, og deels ad andre Veie seer at skaffe sig Underretning om, om der viser sig de Sygdomsphenomener, der kunne foranledige til at antage, at Stedet er smittet, og at han da, naar Sligt kom for ham, undersøgte det, og maaskee henvendte sig til vedkommende Lægeautoriteter for at erfare, om dette Rygte var aldeles ubegrundet eller ikke. Jeg vil paa ingen Maade udtale mig for, at det i og for sig selv er en meget virksom Foranstaltning, men at den dog heller ikke er saa aldeles ubegrundet, som det er udtalt af den ærede Ordfører, det troer jeg dog at kunne paastaae, og man kan ogsaa erkjende, at en Regjering ved saadanne Leiligheder, hvor der er en almindelig Frygt for en smitsom Sygdom, maa, for at berolige Folk, gribe til For-

holdsregler, som den selv maaskee just ikke anseer for at være af meget stor Betydning, men som dog i og for sig ogsaa kunne bidrage Noget til at afvende Faren. Jeg troer at maatte udtale dette, fordi jeg ikke har villet have, at en saadan Dtring, som synes at være anstødelig for en venstabelig Magt, skulde fremkomme uimodsaagt her. Hvad de specielle Vdringsforslag angaaer, da maa jeg væsentlig være enig med den ærede Minoritet. Hvad navnlig det Spørgsmaal angaaer, om man skal bruge Udtrykket Sundhedspolitiet eller Quarantainecommission, da troer jeg, at det i alle Henseender er rigtigere at sige Quarantainecommission; thi det er et bestemt Begreb; man veed da, hvilke Personer man har med at gjøre. Det er en Commission, som bestaaer af flere bestemte Medlemmer, og den har et bestemt Forum, hvor den skal afgjøre Sagen. Derimod er Sundhedspolitiet efter mine Tanker et aldeles ubestemt Begreb; man veed vel, hvilke Personer det er, der have Medvirkning, man veed, at det er Politimesteren og Stedets ansatte Læge, men hvem der har Afgjørelsen i det paagjældende Tilfælde, er slet ikke givet herved. Den høitærede Finantsminister har ogsaa udtalt, at Sundhedspolitiet, hvis man her henviser til dette, vilde raadsføre sig med Quarantainecommissionen, men er Quarantainecommissionen den afgjørende, saa veed jeg ikke, hvorfor man skal nævne nogen anden end Quarantainecommissionen, ligesom jeg heller ikke indseer, at man kan ansee det for en Embedsfeil af dem, som ellers kunne siges at repræsentere Sundhedspolitiet, at de ikke henvende sig til Quarantainecommissionen. Nu er det jo Tilfældet i Helsingør og, jeg troer, ogsaa paa andre Steder, at Politimesteren, som ellers maa være Formanden i Sundhedspolitiet eller den, som har den egentlige Afgjørelse, at han slet ikke er Medlem af Qua-